

גמרא:

ייתב אביי בר אבין, ורבי חנינא בר אבין, ויתב אביי גביהו.

ויתב וקאמרי בביאור מחלוקת רבי מאיר וחכמים:

בשלמא רבנן, האוסרים לטלטל מגג לגג, סברי: כשם שדיוורין חלוקין למטה בתוך הבתים כך דיוורין חלוקין למעלה, וחשוב כל גג כרשות נפרדת בפני עצמה.

אלא רבי מאיר — מאי קסבר?

אי קסבר, כשם שדיוורין חלוקין למטה כך דיוורין חלוקין למעלה — אמאי אמר שכל גגות העיר רשות אחת הן?

ואי קסבר אין חלוקין למעלה, ומשום דכל למעלה מעשרה טפחים — רשות אחת היא!

אם כן, אפילו גג גבוה עשרה טפחים מחבירו, או נמוך עשרה טפחים מחבירו — נמי יהא מותר לטלטל מזה לזה, ואמאי אסר רבי מאיר?!

אמר לחו אביי: וכי לא שמוע לכו הא דאמר רב יצחק בר אבדימי:

אומר היה רבי מאיר: כל מקום שאתה מוצא שתי רשויות חלוקות זו מזו, שעומדת כל אחת לבדה בפני עצמה.

ואפילו הן רשות אחת ששתיהן רשות היחיד נינהו [ואפילו הם של בעלים אחד — שיטת רש"י, וראה ריטב"א].

כגון: עמוד ברשות היחיד בחצר [רש"י. וראה ריטב"א מה הוא בא להוציא], גבוה עשרה טפחים ורחב ארבעה טפחים — ששם "רשות נפרדת" לו, מתוך שנחלק בגובה עשרה וברוחב ארבעה — אסור לכתף עליו [להניח משאו עליו וליטלו ממנו].

גזירה משום תל גבוה עשרה ורחב ארבעה העומד ברשות הרבים, שהמכתף עליו הרי הוא מכניס מרשות הרבים אל רשות היחיד שחייב חטאת.

ואם כן, טען להם אביי: הכא נמי במתניתין, כיון שחלוק גג מחבירו בגובה עשרה, גזרינן שלא להוציא מזה לזה, גזירה משום תל ברשות הרבים!

סבור מינה, הבינו אביי בר אבין ורב חנינא מדברי אביי אלו, שאפילו מכתשת העומדת ברשות היחיד והיא גבוהה עשרה טפחים ורחבה ארבעה טפחים, ואפילו גיגית החולקת רשות לעצמה — אסור לדעת רבי מאיר לכתף עליה!

אמר לחו אביי: לא כמו שאתם סבורים!

אלא, הכי אמר מר [רבה]:

לא אמר אסר רבי מאיר, אלא עמוד ברשות היחיד, ואמת הריחים [כל בנין העומדת

מבואר ברש"י דף צא א כמה פעמים.

אבל ברש"י בדף פט ד"ה מאי לאו כתב "אבל מהן [מקרפפות] לחצירות, לא! דחצירות

רשות שותפות, וקרפף רשות היחיד", הרי דבחד גברא שרי, וזהו כדעת הריטב"א כאן הסובר כן.